

Efter integrationslovens § 14, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen inden tre måneder efter, at ansvaret er overgået til kommunalbestyrelsen, anvise en permanent bolig til de pågældende. Indtil det er muligt at anvise en bolig, skal kommunalbestyrelsen anvise de pågældende flygtninge et midlertidigt opholdssted.

Det midlertidige opholdssted behøver ikke være i den kommune, hvortil den pågældende er visiteret og skal have anvist en permanent bolig. En kommune kan derfor anvise de pågældende flygtninge et midlertidigt opholdssted uden for kommunens eget geografiske område, herunder eksempelvis ved at benytte et privat indkvarteringssted i en nabokommune, såfremt kommunen finder dette hensigtsmæssigt.

Det bemærkes, at det forudsættes, at anvendelsen af midlertidige indkvarteringssteder uden for kommunens egne grænser sker under hensyntagen til de pågældende flygtninges mulighed for at deltage i det af kommunen tilbudte introduktionsprogram. Det bemærkes endvidere, at den permanente bolig, som en kommunalbestyrelse efter integrationslovens § 14 skal anvise en flygtning, der er visiteret til kommunen, skal ligge inden for kommunens eget geografiske område.

Integrationsloven har til formål at styrke indvandreres og flygtninges muligheder for at blive integreret i det danske samfund. Den særlige integrationsindsats, som kommunalbestyrelsen i henhold til lovens § 4 har ansvaret for, skal derfor tilrettelægges med henblik på at tilgodese dette formål. Dette indebærer, at den særlige integrationsindsats skal finde sted i Danmark, idet herved skabes det bedst mulige grundlag for indvandreres og flygtninges integration i det danske samfund. Dette gælder også anvendelsen af midlertidige indkvarteringssteder, der således forudsætningsvis skal være beliggende i Danmark.

Spm. nr. S 1811

Til indenrigsministeren (27/2 01) af:

Peter Skaarup (DF):

»Kan ministeren oplyse, med hvilken begrundelse 3 personer fra Algeriet i 1999 fik meddelt opholdstilladelse i asylsager i Danmark, når Algeriet har undertegnet Flygtningekonventionen af 1951 og den tilhørende protokol fra 1967, hen-

holdsvis den 21. februar 1963 og den 8. november 1967, og derfor må betragtes som et sikkert land?«

Svar (9/3 01)

Indenrigsministeren (Ole Stavad, fg.):

Indenrigsministeriet kan bekræfte, at der i 1999 er meddelt opholdstilladelse til 3 statsborgere fra Algeriet efter udlændingelovens § 7.

En beskrivelse af baggrunden for, at der i de pågældende sager er meddelt asyl, kan imidlertid efter Indenrigsministeriets opfattelse ikke besvares inden for de rammer, der gælder for spørgsmål stillet i henhold til § 20 i Folketingets forretningsorden.

For alle asylansøgere gælder det, at afgørelsen af, hvorvidt den pågældende udlænding ved tilbagevenden til sit hjemland risikerer forfølgelse eller tilsvarende overgreb, træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af de foreliggende oplysninger i den enkelte sag, herunder asylansøgerens forklaring om asylmotivet og baggrundsoplysninger om forholdene i den pågældendes hjemland.

Det er i den forbindelse uden betydning, om asylansøgerens hjemland har undertegnet Flygtningekonventionen af 1951 og eventuelt de tilhørende protokoller. Det afgørende er, om det pågældende land i praksis efterlever konventionen.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål nr. 1819, der indeholder et eksempel på en konkret sag, hvor der er meddelt asyl til et russisk ægtepar.

Spm. nr. S 1812

Til indenrigsministeren (27/2 01) af:

Peter Skaarup (DF):

»Kan ministeren oplyse, med hvilken begrundelse 5 personer fra Tyrkiet i 1999 fik meddelt opholdstilladelse i asylsager i Danmark, når Tyrkiet har undertegnet Flygtningekonventionen af 1951 og den tilhørende protokol fra 1967, henholdsvis den 24. august 1951 og den 31. juli 1967, samt er medlem af Europarådet siden 1950, og derfor må betragtes som et sikkert land?«